

μεγάλως· ἃ αἰσθανθῇ ἡ πατρίς αὐτοῦ εἰς τὴν παρέσχε μεγίστα; ὑπηρεσίας.

**Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΝΗΓ  
ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**

*Εἰς ἐπὶ κεφάλαια.*

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰ φρασὶς Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 18].

Εὐθὺς μετὰ τὸ πυροβόλημα ὁ Πόππου διέτρεξε τὸ μεταξὺ διάστημα ἐν ὀλίγοις ἄλμασι, καὶ ἤδη ὁλολύζων εὐροστύνως ὤρμησε πρὸς τὸ δένδρον, εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ὁποίου ἡ θανασίμως πληγωθεῖσα ἄρκτος συνεστρέφετο ἀγωνιώσα καὶ αἱματόφυρτος. Μετὰ τινὰς σπασμωδικὰς συστροφάς, τὰ πάντα ἐτελείωσαν· ἐτανύσθη ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἐγένετο ἡδὴ πτώμα.

Ἐν τούτοις ὁ πρὸ μικροῦ ἀνυπόμονος Πόππου, κατέστη ἡδὴ πρὸς καὶ σοδαρός. Ἐλεῖξε τὸ αἶμα ὀλίγον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπλαγίασεν ἡσύχως παρὰ τὴν ἔκρητον ἀναμένον νὰ κερατίσῃ αὐτὴν ὁ κύριός του, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ Στέφανος δὲν εἶχε φέρεῖ μεθ' αὐτοῦ ἵππον, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχε, περιεπλανᾶτο εἰς τὰ δάση, καὶ δὲν εἶχεν ἐλθεῖ ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἐπομένως πρὶν εἶτι φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ τελευταίου φορτίου του εἶχε σχεδὸν δύσει ὁ ἥλιος, ἐκρέμασε τὸ κρέας καὶ τοὺς μηροὺς εἰς τὸ καπνιστήριον, ἐτάνυσε τὸ δέρμα καὶ ἔθρασε πλευρά τινὰ διὰ τὸ δεῖνόν του καὶ τινὰ ἄλλα λεπτὰ τεμάχια.

«Ἐδῶ, Πόππου», εἶπε κόπτων μέγα τι τεμάχιον διὰ τὸν κύνα, καὶ ἔτεινε τοῦτο πρὸς αὐτόν· «Ἐδῶ! δὲν ἤθελες νὰ φάγῃς ἔξω, ἴσως θὰ σοῦ ἀρέσῃ τῶρα ἐδῶ». Ἀλλὰ καὶ ἡδὴ ὁ Πόππου μόνον ὠσφράνθη τὸ κρέας, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Στέφανος ἐθεώρησεν αὐτὸν σκεπτικῶς, καὶ ὅμως ἠρώτησεν αὐτὸν συμπαθῶς· «Ἐῖσαι ἄρρωστος, Πόππου;» Ὁ Πόππου ὅμως δὲν ἔκρινε τοῦτο ἄξιον ἀπαντήσεως, καὶ ταχέως ἔπεσεν εἰς βαθὺν ὕπνον.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.—Ἡ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΛΟΠΗ.**

Ὁ ἥλιος εἶχεν ὑψωθῇ πολὺ ὑπεράνω τῶν δένδρων, πρὶν ἢ ὁ Στέφανος ἐγερθῇ τὴν ἐπομένην πρωΐαν. Δὲν ἤθελε κυνηγήσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, (ἦτο δὲ Κυριακή), καὶ παρεσκεύαζε τὸ πρᾶγεμά του ἐν μεγάλῃ ἡσυχίᾳ, ἔφαγε καὶ ἔπειτα ἐκάθησε πλησίον τοῦ πυρὸς νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ σανδάλιά του ὀλίγον.

Ὁ Πόππου ἀπεποιήθη πάλιν πᾶσαν τροφήν, καὶ ὁ γέρον ἐρρίψεν ἀγωνιώδη βλέμματα πρὸς τὸν ἀγαπητόν του κύνα, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο, ὅτι πολλὰ ὀλίγην προσοχὴν ἐδίδεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἔκειτο συσπειρωμένος, κεκλεισμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

«Πόππου, μήπως ἔχῃς τίποτε;» ἠρώτησεν ὁ γέρον, μετὰ τινὰ διακοπὴν, καθ' ἣν προσεκτικῶς ἐθεώρει τὸν

κύνα. «Ἀνάθεμά με, ἐὰν δὲν ᾔναι πληγωμένος! ἀνέκραξεν ἀναπηδήσας αἰφνης ἐκ τῆς ἑδρας τοῦ ὀπῶς τὸν ἐξετάσῃ. Καὶ δὲν ἦτο μὲν τῶνόντι πληγὴ, ἀλλ' ἐφαίνετο, ὅτι τρίχες εἶχον ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους, καὶ τὸ δέρμα αὐτὸ ἦτο ξεσπασμένον εἰς δύο θέσεις.

«Ἡ κατηραμένη ἄρκτος!» εἶπε θλιβερῶς ὁ γέρον, θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ πιστοῦ του ζώου· «εἶχε δὲν εἶχε, σὲ ἐπλήγωσε! τὴν ἐνόμιζα φονευμένην· ἀλλὰ στάσου, Πόππου, ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν. Ὀλίγον λίπος τῆς ἄρκτου καθαρὸν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν, καθὼς ἡξυρίαι, εἶναι τὸ μόνον ἱατρικόν».

Ὁ Πόππου ἐρρίψεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ἔσεισε τὴν οὐρὰν ὀλίγον ἔπειτα ἐγερθεὶς ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐξελθόντα τῆς θύρας. Ὅτε δὲ ὁ Στέφανος ἠνέφωξε τὸ καπνιστήριόν του, εὐθὺς τὰ βλέμματα τοῦ ἐστράφησαν πρὸς τὰ καπνιστά του, ἐξ ὧν ὡς ἐνόμιζεν, εἶχε κλαπῇ τὸ ἐν τὴν προτεραιαν, καὶ ἐμέτορσεν τὴν σειράν.

«Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ», εἶπε μετὰ παρατεταμένου τόνου φωνῆς· «Ἐπτὰ, Πόππου! Μᾶς ἔκλεψαν καὶ ἄλλο χειρομέρι. Ὅχι! Δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ πλέον, Πόππου, ἤκουσες;»

Ὁ κύων ἔσεισε τὴν οὐρὰν ὡς σημεῖον, ὅτι κατενόει, ἀλλ' ἐφάνη, ὅτι δὲν ἐδίδε πολλὴν προσοχὴν ἐν τῷ καπνιστηρίῳ, διότι ἦτο βεβουλισμένος εἰς βαθεῖαν μελέτην ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κρανίου τῆς ἄρκτου, ἐνῷ ὁ κύριός του περιεφέρετο σκεπτικῶς περὶ τὸ καπνιστήριον, καὶ ἐθεώρει πανταχόθεν, διὰ νὰ ἴδῃ ἐάν τι τῶν δρυφάκτων ματεκινήθῃ, ἢ τεμάχιόν τι φλοιοῦ ἦτο ἐκτετοπισμένον ἐκ τῆς ὀροφῆς· ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ οὐδὲν ξένον ἵχνος ἐφαίνετο.

«Ἀπόψε θὰ καίμην εἰς τὸ καπνιστήριον, Πόππου!» εἶπε καὶ πάλιν ὁ γέρον, «δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὸ ὑποφέρω» καὶ ἐὰν ἴδῃ κανὲν ὑποπτον σημεῖον, κάμει θόρυβον καὶ ἴσως τοὺς συλλάβωμεν».

Εἶπε καὶ ἐγένετο. Ὁ Πόππου ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐκοιμήθη ἐπὶ μαλακῶν δερμάτων στρωθέντων ἐπίτηδες δι' αὐτόν ἐν τῷ καπνιστηρίῳ καὶ οἱ κλέπται ἔπαυσαν· ἀλλὰ καὶ τοῦ κυνὸς ἡ ὑγεία ἐφάνη θαυμασίως βελτιωθείσα διὰ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης τοῦ ἀέρος, διότι τὸ πλευρὸν του ἔβαινε καλῶς, καὶ ἡ ὀρεξίς του ἀνεκτῆθη θαυμασιώτατα. Ἐτρωγεν ὅ,τι τῷ ἐδίδετο, δηλ. ἄρκτου κρέας καὶ ἄλλα κυνήγια, οὐδὲ καὶ τὸν ἰνδιάνον αὐτὸν ἀπέφευγε, τὸν ὁποῖον συνήθως ἀπεστρέφετο ἀπὸ καρδίας.

Μετὰ δεκατέσσαρας περὶπου ἡμέρας, καθ' ἃς οὐδὲν ἄξιον λόγου συνέβη, ὁ Πόππου ἐφάνη, ὅτι δὲν εἶχε διαθέσειν πλέον διὰ τὸν νέον κοιτῶνά του, διότι ἐλθὼν εἰς τὴν κλινὴν τοῦ κυρίου του ἐξηπλώθη ἔμπροσθεν αὐτῆς.

«Τὰ πάντα ἐν τάξει, Πόππου;» ἠρώτησεν ὁ Στέφανος· «τὰ πάντα ἐν τάξει; δὲν θέλεις πλέον νὰ φυλάττης ἐκεῖ;»

Ὁ κύων ἐδείξεν, ὅτι ἐνόησε τοῦ κυρίου τὴν ἐρώτη-